

ΒΗΜΑ **Magazine**

WOMEN'S ISSUE

URBAN SAFARI

ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΑΜΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ
ΤΙΣ ΚΟΡΥΦΑΙΕΣ ΛΗΜΠΟΥΡΓΙΕΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΕΖΟΝ ΜΕ ΔΙΑΣΗΜΕΣ
ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ ΚΑΙ ΦΟΝΤΟ
ΤΗΝ ΠΑΛΕΤΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΠΟΥ ΑΛΛΑΖΕΙ...

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ ΑΥΤΕΣ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΖΟΥΝ, ΕΞΕΛΙΣΣΟΝΤΑΙ, ΔΙΑΚΡΙΝΟΝΤΑΙ, ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥΝ.
ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΕΣ ΣΕ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΝ, ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ, ΕΙΚΛΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ, ΘΕΑΤΡΟ, ΟΠΕΡΑ, ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΥΨΗΛΗ
ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ, ΣΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

9 772623 493002 09

ΕΛΕΝΗ ΡΑΝΤΟΥ

«Επιλέγω να κάνω περισσότερα και να στέω λιγότερα»

Η αγαπημένη ηθοποιός μιλάει εκ βαθέων για τις κομβικές στιγμές της στο θέατρο, για τις «σειρήνες» της μικρής οθόνης και για τη στάση ζωής των καλλιτεχνών.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΡΟΥΣΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΟΣΜΑΣ ΚΟΥΜΙΑΝΟΣ
FASHION EDITOR ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ ΖΩΗΣ

Η Ελένη Ράντου έχει κατακτήσει κάτι που ελάχιστοι άνθρωποι έχουν το προνόμιο να απολαμβάνουν και που είναι συντριπτικά μεγαλύτερο από την επιτυχία, την καταξίωση, την απήχηση ή τη διασημότητα που ούτως ή άλλως έχει. Είναι ένα πρόσωπο οικείο – με διαφορετικό τρόπο για τον καθένα μας. Και μάλιστα χωρίς στην πραγματικότητα να υπηρετεί ή να αντιγράφει στην αληθινή της ζωή κανέναν από τους – τηλεοπτικούς τουλάχιστον – ρόλους μέσω των οποίων έχει αποκρυσταλλωθεί στο συλλογικό ασυνείδητο. Η πολύπειρη και αγαπητή ηθοποιός είναι στ' αλήθεια κάτι πολύ διαφορετικό από εκείνο που πιθανότατα έχει κανείς σχηματίζει στον νου του για εκείνη. Και οφείλω να καταγράψω πως είναι και αρκετά ακριβοθώρητη στις συνεντεύξεις και τις εμφανίσεις της στον Τύπο. Αυτή η συνέντευξη, που έγινε με αφορμή την τρίτη της χρονιά στο κατά κυριολεξία sold out «Πάρτι της ζωής μου» στο θέατρο Διάνα αλλά και τον ρόλο της ως μητέρας της Μαρίας Κάλλας στη σειρά «Η Μαρία που έγινε Κάλλας» της EPT (διαθέσιμο στο ERTFix), πήρε καιρό για να ευοδωθεί. Θα έλεγε κανείς πως άξιζε κάθε λεπτό της μακράς αναμονής, καθώς οι σχεδόν δύο ώρες που περάσαμε συνομιλώντας ήταν τόσο ουσιαστικές αλλά και αποκαλυπτικές για την Ελένη, η οποία δεν επισκιάστηκε ποτέ από το brand name της Ράντου.

Δεν ξέρω πώς σας φέρνουν άλλοι στον νου τους, αλλά προσωπικά σας θυμάμαι πάντα από ένα αρκετά παλιό πια σίριαλ του MEGA, το «Αχ! Ελένη». Τι θυμάστε, αλήθεια, από εκείνη την περίοδο που έμοιαζε πολύ ξεγνοιαστή, χαρούμενη και αλογόκριτη;

«Την υπέροχη άγνοια συνεπειών. Ή, για να το θέσω διαφορετικά, την καλή πλευρά της αυθάδειας. Νοσταλγώ εκείνο το αίσθημα του να είσαι σε ένα πλοίο που δεν γνωρίζεις πώς κυβερνιέται, αλλά παρ' όλα αυτά βγαίνεις στη θάλασσα. Την αίσθηση ότι δεν ξέρεις τον κίνδυνο και ότι περνάς καλά μέσα σε αυτό το καράβι που δεν ξέρεις πώς κουμαντάρεται. Νομίζω ότι έχασα πολλά πράγματα όταν άρχισα να βάζω ταμπέλες για τον τρόπο που κυβερνιέται το πλοίο. Πολλές ταμπέλες. Λες: "Αυτό δεν το κάνουμε, εκείνο το κάνουμε, αυτό μου επιτρέπεται, εκείνο δεν μου επιτρέπεται". Όταν άρχισαν να μπαίνουν τέτοιες σκέψεις στο μυαλό μου και να παλεύω με αυτές, έχασα πολύ από τον εαυτό μου. Ξέρετε, κάποιος άνθρωπος με έναν μαγικό τρόπο ξέρουν πιο πολλά όταν δεν ξέρουν τόσα πολλά».

Να υποθέσω ότι προσπαθείτε να ξαναβρείτε εκείνο το κορίτσι;

«Πάντα υπάρχει μια νοσταλγία σε εκείνη τη φωνή που ήταν ανεπηρέαστη από τα "πρέπει". Οπου πάρεις το πρώτο χειροκρότημα, όπου έχεις την πρώτη επιβράβευση, καθηλώνεσαι. Λες: "Α, αυτό ζητιέται από εμένα. Αυτό κάνω καλά". Και το υπηρετείς. Νομίζω ότι πολύ δύσκολα αποκαθλώνει κανείς αυτή του την πλευρά. Κάθε φορά δίνεις αγώνα να ξαναθυμηθείς πώς είναι να είσαι αγνός, χωρίς βαθιά γνώση, σαν να ξεκινάς σήμερα. Είναι σαν να ξαναερωτεύεσαι έναν άνθρωπο από την αρχή».

Ωραίο ακούγεται.

«Δεν το βρίσκεις όμως πάντα. Το παλεύεις».

Μια και μιλάμε για τις απαρχές σας, αναρωτιέμαι εάν είχατε οραματιστεί ή προδιαγράψει την πορεία σας από τότε.

«Ούτε για αστείο. Υπήρχε και ακόμα υπάρχει μια δύναμη μέσα μου που μου λέει ότι είμαι στο σωστό μέρος. Βέβαια, τις περισσότερες φορές μου λέει ότι δεν είμαι στο σωστό μέρος και με βασανίζει. Το μόνο λοιπόν που ήξερα τότε ήταν ότι βρισκόμουν στο σωστό σημείο».

Τι σας έδωσε το κίνητρο ή την ώθηση για να γίνετε ηθοποιός;

«Η αίσθηση του παιδιού που δεν ένιωθε ποτέ κοινωνικά αποδεκτό».

Αλήθεια; Εσείς είστε αυτό το παιδί;

«Βαθιά μέσα μου ένιωθα ότι καταπιέζομαι πάρα πολύ. Ότι οι κανόνες που υπάρχουν γύρω δεν με χωράνε. Δεν ήμουν ποτέ το κορίτσι εκείνης της εποχής, αυτό που λέγανε "κορίτσι για παντρεία". Ένιωθα ότι έχω έναν άλλον δρόμο που έπρεπε να τον εξερευνησω μόνη μου. Ότι τα στερεότυπα δεν μου ταίριαζαν, αλλά δεν ήξερα και τι μου ταίριαζε αν δεν το δοκίμαζα. Ακόμα και στο πανεπιστήμιο που σπούδασα γαλλική φιλολογία ένιωθα ότι δεν μπορούσα να επικοινωνήσω με τους ανθρώπους. Αισθανόμουν ξένη. Ακόμα και στον δικό μας χώρο νιώθω πολλές φορές ξένη».

Εννοείτε με το κοινό ή με τους συναδέλφους σας;

«Με τους συναδέλφους».

Θα λέγατε πως είστε sui generis άνθρωπος;

«Βαθιά μέσα μου καταπιέζομαι πάρα πολύ. Δεν ξέρω, μπορεί να είμαι και μισάνθρωπος. Εχω αναρωτηθεί αν τελικά είμαι τόσο σκαπάνθρωπος και δεν μπορώ να επικοινωνήσω με κανέναν εύκολα».

Και στην επαγγελματική διαδρομή σας, πάντως, δεν ακολουθήσατε τα εύκολα. Εννοώ δεν είστε η ηθοποιός που πάλεψε να εξαργυρώσει την τηλεοπτική επιτυχία της.

«Πήγα πολύ κόντρα στην επιτυχία αυτή».

Δεν σας παρέσυρε;

«Είναι αυτό που έλεγα προηγουμένως. Ήξερα κάτι, χωρίς τότε να έχω τη γνώση ότι το ξέρω. Ήξερα ότι η τηλεόραση είναι μια σειρήνα που δεν πρέπει να ακούσω. Ότι είναι κάτι που σε χρησιμοποιεί, σε αδειάζει, σε τσακίζει και σε πετάει, παρότι και με αγκάλιασε και με εξυπηρέτησε και με εκτόξευσε. Ήξερα ότι δεν είναι για πολύ και ότι η βάση μου πρέπει να είναι το θέατρο».

Χαρούμενη εκ των υστέρων γι' αυτή την επιλογή;

«Νιώθω ότι έπραξα σοφά. Όταν μπήκα για πρώτη φορά στο θέατρο Διάνα, είπα: "Εγώ εδώ θα ριζώσω". Ένιωσα ότι ανήκω εκεί. Και μιλάμε για την εποχή που το θέατρο αυτό ήταν ένα φάντασμα. Από κάτω υπήρχε και ακόμα υπάρχει ένα πηγάδι, το οποίο δεν είχε μονωθεί σωστά, με αποτέλεσμα να πετούν κουνούπια παντού. Τα καθίσματα ήταν παλιά, η μοκέτα σιχαμένη. Όμως εγώ εκεί ένιωσα ζεστασιά».

Η εξέλιξή σας, λοιπόν, καλλιτεχνικά οφείλεται στο θέατρο;

«Το θέατρο σου δίνει χρόνο να σκεφτείς, να ωριμάσεις. Οι ηθοποιοί είμαστε λίγο σαν το κρασί. Ωραία είναι μια καλή φρενιή σοδειά, όμως το κρασί που θα μείνει και θα ωριμάσει παίρνει άλλη αξία».

Πάντως και στο θέατρο δεν πήγατε στις εύκολες ή τις αναμενόμενες επιλογές.

«Ναι, γι' αυτό και δύσκολα τις επέβαλα. Πρέπει να σας πω ότι δεν ξεκίνησα με επιτυχίες. Όταν ανεβάζαμε το «Μαγειρεύοντας με τον Ελβις» – ήταν μάλιστα η εποχή που παιζόταν το «Κωνσταντίνου και Ελένης» στην τηλεόραση – για έναν μήνα δεν πάταγε άνθρωπος στο θέατρο. Παίζαμε με 12 εισιτήρια».

Ματαιωτικό;

«Αυτοί οι 12 χειροκροτούσαν όρθιοι. Οικονομικά ήξερα ότι είναι μια καταστροφή, αλλά μέσα μου γνώριζα ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν ένας σπόρος. Στο τέλος της μέρας αυτή ήταν η αλήθεια μου. Και αν δεις όλη μου την πορεία, εκεί εξελίχθηκε η αλήθεια μου. Μέχρι που φτάσαμε στην τωρινή παράσταση, που έγινε μια τερατώδης επιτυχία».

Δεν το περιμένατε;

«Με έχει τρομάξει αυτό που συμβαίνει με τη συγκεκριμένη παράσταση τρία χρόνια».

KOŠIČ/ARJANI, ARTICA

ΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΠΟΥ ΑΛΛΑΖΕΙ...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΚΟΥΛΟΣ
FASHION DIRECTOR ΝΑΤΑΣΑ ΛΙΘΝΑΚΗ

Η παλέτα των χρωμάτων παίζει από το χακί, το σοκολά, το μπλε, και φθάνει στο ιβουάρ. Σακάκια που θυμίζουν αυτά που φορούσαν οι κινηματογραφικές ηρωίδες σε ταινίες που έχουν να κάνουν με ένα... περιπετειώδες σαφάρι στην Αφρική. Καντά σορτς ή μίνι φούστες οι οποίες συνοδεύονται από γασιότσες και ένα εντυπωσιακό βραχιόλι. Ιβουάρ μπτιούζες, τουνίκ και φαρδιές ζώνες. Φούστες κίτρινες, παντελόνια, φουτοάνια με κουμπιά στο μπροστινό μέρος. Πάνω από όλα όμως ένα υπέροχο μίνι φόρεμα με ογκώδεις ώμους και ιδιαίτερα εντυπωσιακό γιακά. Μπλε και λευκό για το outfit του γαλιθικού οίκου Louis Vuitton και το μεγάλο καπέλο που έφτιασαν ειδικά για το fashion editorial του ΒΗΜΑgazino από το Παρίσι. Ένα ρούχο εξαιρετικό του εμπρηματικού brand για το εξόφυλλο της ουλιθικηκης γυναικειας έκδοσης. Μια φωτογράφιση στους θαυμάσιους χώρους του 91 Athens Riviera. Σαφάρι όχι στην Κέννα, την Μποτσουάνα ή την Τανζάνια. Ένα σαφάρι στην Αθηναική Ριβιέρα σαν κινηματογραφικό φιλμ, με ιδιαίτερο στυλ, φαντασία, ρούχα των κορυφαιών σχεδιαστών του κόσμου. Οι δημιουργίες της νέας σεζόν είναι εδώ. Μια φωτογράφιση στα χρώματα της φύσης. Η άνοιξη, η ωραιότερη εποχή του χρόνου, είναι απίστευτα κοντά.

Make-Up Άννα Μπακατσάκη (Beehive Artists)
Hair Enez Manav (Beehive Artists)
Μοντέλο Anna Rud (D Model Agency)
Βοηθός φωτογράφου Δημοσθένης Παπαδόπουλος, Νεονίλη Παλιάκη
Βοηθός Styling Ελίζα Δανιελιάν

Τουνίκ και σορτς Tom Ford,
Luisa World, luisaworld.com.
Βραχιόλι Rabanne, attica.
Γαλότσες από προσωπική συλλογή.

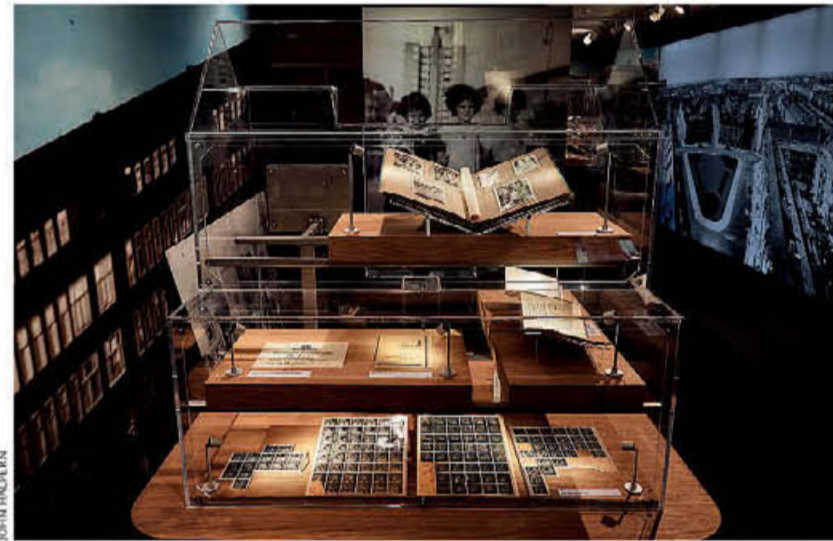
Αννα Φρανκ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΥΜΒΟΛΟ ΣΕ ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Ογδόντα χρόνια από τον τραγικό θάνατο της δεκαπεντάχρονης συγγραφέως σε στρατόπεδο συγκέντρωσης των Ναζί, το ημερολόγιό της εξακολουθεί να διαβάζεται, να συγκινεί και να εμπνέει.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Οι επισκέπτες περιεργάζονται τον στενό, περιορισμένο χώρο σιωπηλοί, σχεδόν αμήχανοι. Σαν να βρίσκονται μέσα σε εκκλησία και να φοβούνται πως ο παραμικρός θόρυβος που θα κάνουν θα διαταράξει την καταναυτική ατμόσφαιρα. Ο χρόνος μοιάζει να έχει σταματήσει εκεί μέσα, και το δικό τους διστακτικό και αργό πέρασμα είναι η μοναδική απόδειξη πως τελικά όλα συνεχίζονται σε μια αέναη ροή. Η Ιστορία εξακολουθεί να χαράζει την πορεία της, αφήνοντας πίσω τα τραύματα του παρελθόντος και ταξιδεύοντας προς νέα συλλογικά τραύματα. Χώρος τραυμάτων αλλά και θαυμάτων – μουσείο του πόνου και του τρόμου, αλλά και της συμπόνιας, της καρτερίας και της ελπίδας που δεν ξεθωριάζει ποτέ – είναι εξάλλου και αυτό το μικρό δωμάτιο-ρεπλίκα που έχει στηθεί στο Κέντρο Εβραϊκής Ιστορίας (Center for Jewish History) της Νέας Υόρκης και προσελκύει πλήθος κόσμου. Δωμάτιο ποτισμένο με παλιά και δυσβάστακτη θλίψη, καθώς σε ένα πανομοιότυπο δωμάτιο λέγεται πως πέρασε μερικά από τα τελευταία δραματικά χρόνια της σύντομης ζωής της η Αννα Φρανκ, η έφηβη Εβραία που μας κληροδότησε το ημερολόγιό της, ένα από τα πιο συγκινητικά και πολυδιαβασμένα βιβλία στην ιστορία της ανθρωπότητας. Εφέτος, τον Φεβρουάριο ή τον Μάρτιο (δεν είναι γνωστή η ακριβής ημερομηνία), συμπληρώνονται τα 80 χρόνια από τον θάνατό της. Και το σημερινό, αφιερωμένο στη γυναίκα, ΒΗΜMagazino τη θυμάται με συγκίνηση ως γυναίκα ή μάλλον ως κορίτσι-σύμβολο, καθώς

Δεκάδες διασωθέντα αντικείμενα που ανήκαν στην Αννα Φρανκ και στην οικογένειά της παρουσιάζονται για πρώτη φορά στη νεοϋορκέζικη έκθεση.

πέθανε προτού γιορτάσει τα 16 της χρόνια. Ως μία από εκείνες τις σύγχρονες αγίες που πάντα στους δύσκολους και σκοτεινούς καιρούς θα μας αφυπνίζουν με το παράδειγμά τους. Και θα μας δείχνουν τον δρόμο προς έναν καλύτερο κόσμο, ακόμα και αν οι ίδιες έζησαν σε έναν κόσμο παράλογο μαρτυρικό και άδικο.

Το «πίσω σπίτι»

Με αφορμή λοιπόν τα 80 χρόνια από τον θάνατο της Αννας Φρανκ στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Μπέργκεν-Μπέλεσεν (όπου είχε μεταφερθεί έπειτα από παραμονή στο Αουσβιτς) παρουσιάζεται στη Νέα Υόρκη έως και τις 30 Απριλίου η έκθεση «Anne Frank, The Exhibition». Κεντρικό έκθεμα είναι το (στα ολλανδικά) Het Achterhuis. Δηλαδή το «πίσω σπίτι», όπως αποκαλούσε η Αννα στο ημερολόγιό της τη «μυστική πτέρυγα», τον χώρο όπου κρύφτηκε μαζί με την οικογένειά της και άλλα τέσσερα άτομα κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, για να αποφύγει τη σύλληψη από τους Ναζί. Το δικό της δωμάτιο έχει «μεταφερθεί» (στην πραγματικότητα έχει αναπαραχθεί/αντιγραφεί με απόλυτη προσοχή στη λεπτομέρεια) από το Αμστερνταμ, όπου βρίσκεται και λειτουργεί ως μουσείο. Η πρωτότυπη παρουσίαση του κόσμου της Αννας Φρανκ εκτός από τον χώρο που τη φιλοξένησε περιλαμβάνει πάνω από 100 αυθεντικά αντικείμενα από την καθημερινότητά της, πολλά από τα οποία παρουσιάζονται για πρώτη φορά στο κοινό. Το φωτογραφικό άλμπουμ της, μια πρόσκληση που έγραψε η ίδια για προβολή ταινίας στο σπίτι της, καθώς και χειρόγραφες σημειώσεις της σε λευκώματα φίλων της, είναι μερικά από αυτά. Η έκθεση στοχεύει να παρουσιάσει την Αννα Φρανκ όχι μόνο ως ένα ακόμα θύμα του Ολοκαυτώματος αλλά και ως ταλαντούχα έφηβη συγγραφέα, ως σύμβολο ανθεκτικότητας και δύναμης. Σχετική έκθεση («The Anne Frank Exhibition») φιλοξενείται και στο Κέντρο Τεκμηρίωσης και Εκπαίδευσης για το Ολοκαύτωμα στη Φλόριδα των ΗΠΑ έως τις 30 Ιουνίου 2025.

Μια τόσο σύντομη ζωή

Η Ανελίζ Μαρί Φρανκ γεννήθηκε στις 12 Ιουνίου 1929 από γερμανοεβραϊκή οικογένεια στη Φρανκφούρτη της Γερμανίας. Όταν οι Ναζί άρχισαν να επικρατούν, ο επιχειρηματίας πατέρας της, Οτο Φρανκ, κατέφυγε στο Αμστερνταμ, όπου μέσα σε ένα έτος (μεταξύ 1933 και 1934) τον ακολούθησαν οι υπόλοιποι, η σύζυγός του Ιντπ και τα δύο κορίτσια τους, η Αννα και η (κατά τρία χρόνια μεγαλύτερή της) Μάργκοτ. Ωστόσο μετά την εισβολή των Γερμανών

Οι φωτογραφίες από τη σύντομη ζωή της Αννας και των δικών της κάνουν ακόμα πιο έντονη τη συγκίνηση για τους επισκέπτες της έκθεσης.

«Ακόμα και μετά από όσα έχουν γίνει, πιστεύω πως κατά βάθος όλοι οι άνθρωποι είναι καλοί», έγραφε η Άννα Φρανκ.

στην Ολλανδία το 1940, οι διώξεις κατά των Εβραίων εντάθηκαν και στο Αμστερνταμ που έως τότε πρόσφερε την ψευδαίσθηση της ασφάλειας. Η οικογένεια στην απεγνωσμένη προσπάθειά της να γλιτώσει αποφάσισε να κρυφτεί σε έναν μυστικό χώρο πίσω από το κτίριο όπου στεγαζόταν η γερμανική επιχείρηση Ορεκτά, στην οποία ήταν διευθυντής ο Οτο. Από τις 6 Ιουλίου 1942 και για δύο χρόνια οι Φρανκ έζησαν εκεί, μαζί με τέσσερα ακόμα άτομα, υπό εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες, με τη βοήθεια λίγων έμπιστων φίλων που τους προμήθευαν τρόφιμα και τους έφερναν τα νέα από τον έξω κόσμο. Εκείνα τα χρόνια η Άννα έγραφε συχνά στο ημερολόγιό της, περιγράφοντας τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τη δυσχερή καθημερινότητά της. Στις 4 Αυγούστου 1944 η Γκεστάπο έκανε έφοδο στο κρησφύγετο, συλλαμβάνοντας όλους τους ενοίκους. Δεν είναι απόλυτα εξακριβωμένο ποιος (και αν) τους πρόδωσε. Σύμφωνα με μια θεωρία ήταν ένας υπάλληλος της επιχείρησης του Οτο Φρανκ

Το «Ημερολόγιο της Άννας Φρανκ» στη θεατρική διασκευή των Φράνσοες Γκούντρις και Ασημίερι Χάκει βραβεύθηκε με Tony και με Πούλitzer το 1956. Στην αναβίωση του έργου το 1997 τον ομώνυμο ρόλο ερμήνευε η Νάιαση Πόρμαν